

Tóth Imre

Teljes elsötétítés

Amikor először ültünk le a fekete papírral letakart ablakok mögött, hogy az ebédlőasztalnál elfogyasszuk szerény vacsoránkat, még nem gondoltuk, hogy ez lesz belőle. Még a rádiót is le kellett halkítani, nehogy meghallja a szomszéd, hogy nem azt hallgatjuk, amit ő, és a körfolyosóra sem szabad kiállni cigarettázva, mint régen, mert a gyufa lángját megláthatja az ellenséges légierő.

Mikor felszálltam a villamosra, azt hittem, látlak még, de felduzzadt az idő, ma már mások ülnek helyünkön, mások eszik ételünket, mások szeretik asszonyainkat, mások nevelik gyermekeinket. Ott vannak mindenütt.

Mielőtt beáll a teljes hírzárlat, a rádiótilalom, még utoljára üzenek neked. Aki hallja, adja át! Azt üzenem, hogy ne higgy senkinek, mert ez nem az a föld, nem az az idő, és nem azok az emberek. És mi sem vagyunk már azok. Jó szándékkal tesszük egymást tönkre : alkatrészek a szörnyű gépezetben. Nem látjuk célját, mert talán nincs is célja, csak hogy egyenként örölje fel minden egyes részét, míg végül maga is megsemmisül újra. Igen, így látom, ahogy ülök mindennel szemben, az asztalon az utolsó üveg bor, és a pislákoló gyertya.

Láttam boldog lényeket is, de azok nem itt éltek, nem evilágon, sem pedig túlnan. Kihasznlom az időt : írok. Nem mintha lenne kinek, csak megszokásból. Persze, ha tudnám, hogy az a bizonyos bíró, aki ítél mindenek fölött, elolvasná, mit érdekelne, hogy jön-e válasz. Az maga lenne a megnyugvás.

Lassan eljön a pillanat, amikor elfogy a bor, és a gyertya is leég. Ha megszólalnak a szirénák, le kell menni a pincébe. A kézirat nem, csak a test ég el egészen.

Berlin, 1985

Reggel érkeztem a városba, zúgó fejjel, ahogy zúg a szél,
 És a szárnyas angyalok. Távozásom is reggelre esett, ahogy
 Álltam a kivégzőosztag előtt. Egyszerre kaptad meg összes
 levelem, írtad, ez a város negyven év után sem feledhető.
 Nem tudom, ki voltam, mit követtem el, vagy épp
 Ellenkezőleg, büszke lehetek. Ahogy azt sem tudom,
 Áll-e még a Ring Café, ahol a kávé és a hab egyaránt
 élvezhető. Sör után tokaji, és parfé, ez a zagyalék, akár
 az élet.

Zörgő láncfalpak, és dörgő 88-asok.

„Ennyire hiányzol” – írtam. Egy bérelt szobában. Nem tudtam,
 később mennyivel rosszabb lesz. Például most.

A fal innenső oldalán állunk, mégis másik oldalon.

Azon a nyelven azóta sem, egy szót sem. Későre jár.
 Megint nem alhatok. Az angyalok lezuhantak a fákról.
 Az élet továbbra sem élhető.

Gácsi Mihály: Az igehirdető, 1976, linómetszet 33x46,5 cm